

אָתָּא ו-בא אַפִּי, וְאָמַר לִיה לרב טובי, בְּמִסְתָּא מִינָּה, שְׂבָקִיָּה –
 בבקשה ממך, הנח לו. לְשָׁנָה אַחֲרִיתִי הָדָר אָתָּא – לשנה הבאה חזר
 אותו מכשף למערתו של רב טובי, ושוב תִּפְשִׁיָּה בְּדִיקְנִיָּה, אָתָּא
 אַפִּי לבקש מרב טובי שיענינו, ואף על פי כן לא שְׂבָקִיָּה – לא עזבו
 רב טובי עַד דְּאִיתִי מִסְפָּרָא וְנִינְא לְדִיקְנִיָּה – עד שאבִּי הביא
 מספרים וגזז את זקנו של המכשף.
 הגמרא מביאה מעשה בענין חכמות של רבי בנאה: הוּא דְּאָמַר
 לָהּ – מעשה באדם שמחמת חשש מיתה חילק את נכסיו לשלשת
 בָּנָי, אולם צוה להם בדרך חכמה כדי שלא יבינו בני אדם שהוא
 עשיר ובעל נכסים, ולכן אמר להם בלשון זה, חֲבִיתָא דְּעִסְפָּרָא לְהָד
 בְּרָא – חבית של עפר אני נותן לאחד מבני, חֲבִיתָא דְּנִרְמִי לְהָד
 בְּרָא – חבית של עצמות לכן אחד, וחֲבִיתָא דְּאִדְרָא לְהָד בְּרָא –
 וחבית של מוכין לכן אחד. לֹא הָוּ דִּיעָי מַאי קָאָמַר לָהּ – לא הבינו
 הבנים מה כוונת אביהם, אֲתָּו לְקַמְיָה דְּרַבִּי בְּנָאָה – באו לפני רבי
 בנאה, אָמַר לָהּ רבי בנאה, אִיתְּו לְכוּ אֲרַעָא – האם השאיר לכם
 אביכם קרקע, אָמְרוּ לִיה, אֵין – כן. הוֹסִיף ושאלם, אִיתְּו לְכוּ הִיּוֹתָא
 – האם השאיר לכם אביכם בהמות, אמרו לו, אֵין. הוֹסִיף ושאלם,
 אִיתְּו לְכוּ בְּסַתְרִין – האם השאיר לכם אביכם מיני בגדים עשויין
 ממכּוּיִם, אמרו לו, אֵין. אמר להם רבי בנאה, אֵי חֲכִי, חֲכִי קָאָמַר
 לְכוּ – כך היתה כוונתו, חבית העפר רומזת לקרקעות, העצמות הם
 רמז לבהמות שיש להם עצמות, והמוכים הם הבגדים.
 מעשה נוסף בענין חכמתו של רבי בנאה: הוּא דְּאָמַר, דְּשִׁמְעָה
 לְרַבִּיתָהּ דָּקָא אָמְרָה לְבִרְתָּהּ – מעשה באדם ששמע את אשתו
 אומרת לבתו, אֲמַאי לא צְנִיעַת בְּאִיסְרוֹרָא – מדוע אינך נזהרת
 להצטנע כשאת עושה איסורים, הרי תְּךָ אִיתְתָּא – אותה אשה
 וועל עצמה אמרה כן, עֲשֶׂרָה בְּנֵי אִיתְּו לָהּ – עשרה בנים יש לה,
 וְלִיתְּו לִי מַאָבּוֹךְ אֲלָא חַד – ורק אחד מהם הוא מאבִּיךָ, והשאר הם
 מזונות. בִּי שְׂכִיב – כשעמדו אותו אדם למות, אָמַר לָהּ לְבָנִי, כָּל
 נְכָסִי לְהָד בְּרָא – את כל נכסי ירש רק אחד מבני, כלומר לאותו
 שהוא בנו האמיתי כפי שיברור בית דין, לֹא דִיעָי לָהּ מִיְיָוִיָּה –
 לא ידעו הבנים למי מהם התכוין אביהם, אֲתָּו לְקַמְיָה דְּרַבִּי בְּנָאָה
 – באו לפני רבי בנאה, אָמַר לָהּ, וְלִי חֲבוּשִׁי קְבָרָא דְּאִבּוּכֹן – לכו
 והכו הכאות על קברו של אביכם, עַד דְּקָאִי וְנִגְלִי לְכוּ לָהּ מִיְיָוִיָּה
 שְׂבָקָא – עד שיעמדו ויגלה לכם למי הוא הוריש את נכסיו. ורצה
 רבי בנאה לנסותם, כיון שידע שאותם שהם ממורים הם עזי פנים,
 וילכו לחבוט. אֲוִלוּ בּוֹלְחוּ – הלכו כל האחים להכות על הקבר,
 אבל הוּא דְּבִרְתָּהּ הָוָה – אותו שהיה בנו האמיתי לא אָוִל, אָמַר
 לָהּ רבי בנאה, בּוֹלְחוּ נְכָסִי דְּהָאִי – כל הנכסים הם של אותו כן,
 שכיון שהתברר שהוא הצנוע שבכם מסתבר שאותו אהב אביכם
 יותר מכם, ואליו התכוין אביכם שירש את כל נכסיו. אֲוִלוּ תִשְׁעַת
 הַבָּנִים הָאֲחֵרִים, אָבְלוּ קוֹרְצָא בִּי מִלְכָּא – הלשינו על רבי בנאה
 בפני המלך, וְאָמְרִי, אִיבָא נְבָרָא חַד בִּיהוּדָאִי – ישנו אדם אחד בין
 היהודים, דָּקָא מְפִיק מְמוֹנָא מְאֻנְשִׁי בְּלֹא סְחָדָי וּבְלֹא מִדִּי –
 שמוציא מהאנשים את ממונם בלא עדים או ראיה. אֲתִיּוּהוּ
 חֲבִישׁוּהוּ – שלח המלך שליחים שהביאו את רבי בנאה וחבשוהו
 בבית הסוהר. אֲוִלָא דְּבִיתָהּ – הלכה אשתו של רבי בנאה לבית
 המלך, אָמְרָה לָהּ בְּדֶרֶךְ חֲכָמָה, עֲבָדָא חַד הָוָה לִי פִסְקוּ לְרִישִׁיָּה –
 עבד אחד היה לי ועפרו את ראשו, ופִשְׁטוּ לְמִשְׁפִּיָּה וְאָבְלוּ בִישְׁרִיָּה
 – והפשיטו את עורו ואכלו את בשרו, וְקָא מְלוּ בִיתָ מִיָּא –
 ושואבים מים בעורו, ופִשְׁקוּ בִיתָ לְחִבְרִיא – ומשקים בעורו מים
 לבני הישיבה, וְלֹא קָא יִחְבִּי לִי דְּמִי וְלֹא אָמְרָה – ולא נתנו לי כל
 תשלום על העבד, ולא שכירות על ההשקטות בעורו. ואמרה
 להם כן כדי שלא יבינו את כוונתה אלא על ידי בעלה. לֹא דִיעָי
 מַאי קָא אָמְרָה לָהּ – בבית המלך לא הבינו את כוונתה, אָמְרִי,
 יִתְּו לְחִבְרִיא דִּיהוּדָאִי, וְלִימָא – נקרא לחכם של היהודים, שהוא
 רבי בנאה, ונשאל אותו מה כוונתה. קְרִיּוּהוּ לְרַבִּי בְּנָאָה, אָמַר לָהּ,
 וְיִנְקָא ו-נוד של עורו אָמְרָה לָהּ, כלומר, היה לה תיש וגולווה
 ממנה, שחטוהו ואכלו את בשרו, ומעורו עשו נוד מים, ושואבים
 בו מים ושותים בו. אָמְרִי בבית המלך, הוֹאִיל וְחֲכִימִם בּוֹלִי הָאִי –

לְמִדְרָה, וְנִדְרֹת מִקִּיפּוֹת אוֹתָהּ, כלומר כמו מדורה שמוקפת
 קדירות והאש באמצע, כך בשולחנו של עם הארץ הקערות
 מסביב לשולחן והמפה והלחם באמצע.
 עוד שאל רבי יוחנן את רבי בנאה: מָטָה שֶׁל תְּלִמְדִי חֲכָמִים בִּיצֵד
 היא צריכה להיראות. השיב לו רבי בנאה: כָּל שְׂאֵן תְּחִתִּיָּה אֲלָא
 נִגְדְלִין בִּימֹת תְּחִתָּהּ, שמצניעם שם עד שיצטרך להם בימות
 הגשמים, שהיה דרכם לנעול סנדלים כדי שלא יתלכלכו רגליהם
 מהטיט, וּמִנְעִלִין מונחים תחתיה בִּימֹת תְּחִתָּהּ, שמצניעם עד
 ימות הקיץ, שאז הדרך להשתמש בהם. וְמָטָה שֶׁל עִם הָאָרֶץ דְּמָטָה
 לְאִוֶּצֵר בָּלוֹם – מעורב, כלומר עם הארץ מניח הכל תחת מיטתו,
 ואף מאכלים וכלים.
 אגב מימרותיו של רבי בנאה מביאה הגמרא מעשה שהיה עמו:
 רַבִּי בְּנָאָה, הָוָה קָא מְצִינָא מְעִרְתָּא – היה עושה סימנים על גבי
 מערות קבורה, כדי שידעו היכן מקום הטומאה ויזהרו שלא
 להעביר שם חטויות, שלא יטמאו בטומאת אהל המת, והיה נכנס
 למערות ומוודד את מידת אורכן מבפנים, ואחר כך היה עושה
 סימן מבחוץ כנגדן, כדי שיכירו את מקום הטומאה. בִּי מָטָה
 לְמְעִרְתָּא דְּאִבְרָהָם – כשהגיע למערת אברהם אבינו, במערת
 המכפילה, אֲשַׁכְחִיָּה – מצא רבי בנאה לְאִילֵי עֶזְרָא עֶבֶד אֲבְרָהָם, דְּקָאִי
 קָמִי בְּנָא – שהיה עומד לפני הפתח. אָמַר לִיה – שאלו רבי בנאה,
 מַאי קָא עֲבִיד ו-מה עושה? אָבְרָהָם אבינו. אָמַר לִיה אליעזר, אֲנִי
 בְּכַנְפֵּי דְּרִישָׁה – שוכב בין ורעותיה של שרה אמנו, וְקָא מְצִינָא
 לִיה בְּרִישָׁה וּמְעִינָתָהּ הָיָה לוֹ בְּרַאשׁוֹ. אָמַר לִיה רבי בנאה, וְלִי אִימָא
 לִיה – לך אמור לאברהם 'בְּנָאָה קָאִי אֲבָבָא' – בנאה עומד בפתח,
 ובקש ממנו רשות שאוכל להיכנס. אָמַר לִיה אברהם אבינו
 לְאִלְעִיזָר, לְעִיל – יכנס רבי בנאה, ואִינִי חוּשׁ מְלֻשְׁכָּב בְּפָנֵי בִין
 ורעותיה של שרה, מפני דְּמִידַע דִּיעָי דְּרִישָׁה בְּהָא עֲלָמָא לִיבָא –
 יודע הוא שאין יצר הרע בעולם הזה, ולפיכך איני צריך להצטנע
 ממנו. עִיל – נכנס רבי בנאה, עִינִי באורכה ורחבה של המערה,
 וְנִפְק – ויצא, וצִינִי את המערה מבחוץ. בִּי מָטָה – כאשר הגיע
 לְמְעִרְתָּא דְּאָדָם הָרָאשׁוֹן שאף היא במערת המכפלה, יִצְתָהּ בַּת קוֹל
 וְאָמְרָה, אף על פי שנסתכלת בְּדָמוֹת דְּיוֹקְנִי – בפני יעקב אבינו
 שהוא דומה לאדם הראשון, ואף הוא היה קבור במערתו של
 אברהם, אַךְ בְּדִיוֹקְנִי עֲצָמָה – בדמותו של אדם הראשון שהוא
 כביכול דיוקנו של ה' אֵל תִּסְתַּכַּל.
 אמר רבי בנאה: הָא מְצִינָא לְצִינִי מְעִרְתָּא – והרי אני צריך לצִינִי
 מבחוץ את מידות המערה הפנימית. עֲנִתָהּ הַבַּת קוֹל וְאָמְרָה, דִּי לֶךְ
 בְּמָה שְׂמִידַת אֵת הַמְעָרָה הַחִיצוֹנִית, כִּיּוֹן שְׂבָקְמַת הַמְעָרָה
 הַחִיצוֹנִית שֶׁשֶּׁם קְבוּרִים הָאֲבוֹת וְהָאֲמָהוֹת, כָּךְ מִדַּת הַמְעָרָה
 הַפְּנִימִית שֶׁשֶּׁם קְבוּרִים אָדָם וְחוּרָה. מוֹסִיפָה הַגְּמָרָא: וְלִמָּן דְּאָמַר
 (עירובין נג.) שְׂמַעְתָּ הַמְכַפִּילָה לֹא הִיתָה עֲשׂוּיָה שְׁנֵי חֲדָרִים זֶה
 לְפָנִים מִזֶּה, אֲלָא הִיתָה עֲשׂוּיָה שְׁנֵי בָתִּים זֶה לְמַעַלָּה מִזֶּה, וּלְמַעַלָּה
 הָיוּ קְבוּרִים הָאֲבוֹת וְהָאֲמָהוֹת, וְלִמְטָה הָיוּ אָדָם וְחוּרָה, כִּךְ אָמְרָה
 הַבַּת קוֹל, כְּמַדַּת הַמְעָרָה הַעֲלִיוֹנָה כְּמַדַּת הַתְּתִיחֹנָה, וְדִי לֶךְ בְּמָה
 שְׂמִידַת וְצִינָתָא אֵת הַמְעָרָה הַעֲלִיוֹנָה.
 אָמַר רַבִּי בְּנָאָה, נִסְתַּכַּלְתִּי בְּשֵׁנִי עֲקִיבִי שֶׁל אָדָם הָרָאשׁוֹן וְדוֹמִים
 לְשֵׁנִי בְּגִלְגִּיל חָמָה.
 מימרא בענין יופיים של שרה אמנו, אדם וחור: הַכָּל – יופיים של
 כל בני האדם בְּפָנֵי שָׂרָה אֲמֵנוּ, בְּקוֹף בְּפָנֵי אָדָם, וְשָׂרָה בְּפָנֵי חוּרָה,
 הָיָא בְּקוֹף בְּפָנֵי אָדָם. וְחוּרָה בְּפָנֵי אָדָם הָרָאשׁוֹן, בְּקוֹף בְּפָנֵי אָדָם,
 וְאָדָם הָרָאשׁוֹן בְּפָנֵי שְׂכִינָה, בְּקוֹף בְּפָנֵי אָדָם.
 מימרא נוספת בענין זה: שׁוּפְרִיָּה – יופיו דְּרַב בְּנָאָה (מְעִין שׁוּפְרִיָּה
 דְּרַב, וְשׁוּפְרִיָּה דְּרַב) מְעִין שׁוּפְרִיָּה דְּרַבִּי אֲבָהוּ, וְשׁוּפְרִיָּה דְּרַבִּי אֲבָהוּ
 מְעִין שׁוּפְרִיָּה דְּעֶזְרָא אֲבִינוּ, וְשׁוּפְרִיָּה דְּעֶזְרָא אֲבִינוּ מְעִין שׁוּפְרִיָּה
 דְּאָדָם הָרָאשׁוֹן.
 מעשה בענין מערות קבורה של צדיקים: הוּא אֲמִינוּשָׁא – מעשה
 במכשף, דְּהָוָה חֲמִישׁ שְׂבָכִי – שהיה חופר בקברים כדי להפשיט את
 המתים מבגדיהם, בִּי מָטָה אֲמַעְרָתָא – כשהגיע למערתו דְּרַב מוֹכִי
 בְּר מִתְנָה, תִּפְשִׁיָּה בְּדִיקְנִיָּה – תפס רב טובי לאותו מכשף בזקנו.

המשך ביאור למסכת בבא בתרא ליום שלישי עמ' א

1	כיון שרבי בנאה חכם כל כך, לִיתִיב אַפָּכָא וְנִידוֹן דִּינָא – ישב	5	שהזמינוהו לדין על תביעות שתובעים אותו, אינו נקרא דיין,
2	בשער העיר וידון את בני העיר. חָזָא דַּהָוָה פְּתִיב פְּאֵבּוּלָא – ראה	6	והוא פסול לדון כיון שהוא אוהב בצע ויקבל שוחד. אָמַר לְהוּ רַבִּי
3	רבי בנאה פתגם שהיה כתוב על דלתות שער העיר, כדי שילמדו	7	בנאה, אֵלָא מַעֲתָהּ, לפי פתגם זה, אָתָא אִינִישׁ מַעֲלָמָא – אם יבוא
4	משם בני אדם, 'פֶּל דִּיין דְּמַתְקָרִי לְדִין לֹא שְׁמִיה דִּיין' – כל דיין	8	סתם אדם מן השוק,

דבר קבוע אין בעל החצר מקפיד למחות, ואולם יש למקומה חזקה
 – יש חזקה לבעל המרזב על מקום המרזב, כפי שיתבאר בגמרא.
 המוחזקה, יש לה חזקה, שכיון שהיא דבר קבוע, בעל החצר מקפיד
 על כך ודרכו למחות.
 סולם המצרי שהוא סולם קטן, אם העמידו אדם בחצר חבירו כדי
 לעלות בו לגג או לשוכבו, אין לו חזקה, כיון שאינו קבוע ובעל
 החצר אינו מקפיד על כך, ויתכן שלכן לא חשש למחות. ולצורכי
 שהוא סולם גדול וקבוע במקומו, אם העמידו אדם בחצר חבירו,
 ובעל החצר לא מיחה יש לו חזקה, שכיון שזה דבר קבוע היה על
 בעל החצר למחות.
 חלון המצרי – חלון קטן, אם עשאו אדם כדי שיוכל להביט שם
 כדי לשמור על פרידו וגנינתו, והחלון פתוח לחצר חבירו, אין לה
 חזקה – רשאי בעל החצר לבנות כנגד חלון זה ולסותמו, ואין בעל
 החלון יכול לטעון שכבר החזיק בזכות זו שיהיה חלונו פתוח
 למקום זה, שכיון שהוא חלון קטן אינו דבר של קביעות, ויתכן
 שלכן לא חשש בעל הבית למחות. ולצורכי – חלון גדול, כיון
 שנעשה לשם קביעות היה על בעל החצר למחות, וממה ששתק
 ולא מיחה בהכרח שנעשה מדעתו, ולכן יש לה חזקה, ואין בעל
 החצר רשאי לבנות כנגדו. מבארת המשנה: איזו היא חלון
 המצרי, כל שאין ראשו של אדם יכול ליכנס לתוכה. רבי יהודה
 אומר, אם יש לה חלון מלבן – מסגרת של עץ, אף על פי שאין
 ראשו של אדם יכול ליכנס לתוכה, מכל מקום הואיל ועשה בחלון
 בנין של קבע ובעל החצר לא מיחה, חזר זו חזקה.

גמרא

מבשרת הגמרא: פא – מהו הביאור של מה ששינו במשנתנו
 המרזב אין לו חזקה ויש למקומו חזקה, כלומר, לאיזה ענין יש
 למרזב חזקה, ולאיזה ענין אין לו חזקה.
 הגמרא מביאה שלושה פירושים בביאור דברי המשנה. פירוש
 ראשון: אמר רב יהודה אמר שמואל, הכי קאמר, המרזב אין לו חזקה
 מרזב אחת, כלומר, יכול בעל החצר לסלק את המרזב מראשה
 האחד של המוחזקה לראשה השני, שכיון שאין בעל הגג מפיסד
 בזה כלום, אין כאן קביעות להיותו מונח לעולם לרוח זו, ולא
 חשש בעל החצר למחות, ויש למקומו חזקה משתי רוחות – אבל
 יש למקומו חזקה באחד משני צידי המוחזקה, שאין בעל החצר
 יכול לעקרו לגמרי מן החצר, שסתם בית אי אפשר לו בלא מרזב,
 וכשנעשה זה מרזב בחצר לשם קביעות עשאו, והיה לו לבעל
 החצר למחות בתוך שלש שנים, וכיון שלא מיחה הפסיד.
 פירוש שני: רבי חנינא אמר, כוונת המשנה לומר כך, המרזב אין לו
 חזקה, כלומר שאם היה המרזב ארוך כדי להרחיק את קילוח המים
 מהכותל יותר מכדי הצורך, מקצרו – רשאי בעל החצר לקצרו.
 ויש למקומו חזקה היינו לענין זה שאם בא בעל החצר לעקור
 לגמרי, אינו עוקר, ואפילו לא מצד זה של המוחזקה לצידה השני.
 פירוש שלישי: רב ירמיה בר אבא אמר כוונת המשנה לומר כך,
 המרזב אין לו חזקה, לענין זה שאם רוצה בעל החצר לבנות תחתיו,
 בונה עד שמגיע למרזב, ואין בעל הגג יכול לומר שיש לו חזקה על
 המרזב ומה שתחתיו, כיון שאף על פי שנתן לו בעל החצר רשות
 לתלות מרזבו בארץ החצר, לא נתן לו את הקרקע שלו שתחת
 המרזב, ויש למקומו חזקה היינו לענין זה שאם בא לעקור – שאם
 בא בעל החצר לעקור את המרזב ממקומו כדי לבנות בנין גבוה
 במקום שהיה המרזב, אינו עוקר, כיון שיש לבעל הגג חזקה על
 מקום המרזב.

ומזמין (להו) [ליה] לזינא – ויזמין את הדיין לדין, וכי פסליה,
 כלומר, האם רק בגלל שתבעוהו נפסל, ואף שלבסוף יצא זכאי,
 והרי אין זה מסתבר. אלא כך יש לכתוב, כל דיין דמתקרי לזין
 ומסקין מיניה ממונא בדין – כל דיין שתבעוהו לדין והוציאו ממנו
 ממונ בדין, לא שמייה דיין, משום שגולן פסול לדין, כיון שהוא
 עיוות את הדין בשביל שוחד. כתבו הכי – ואכן עשו כדבריו,
 ואחרי מה שכתבו בעצמם הוסיפו לשון זו, ב'רם (אבל) סאמי
 דיהודאי אמי – קנייה יהודים אמרו, כל דיין דמתקרי לזין ומסקין
 מיניה ממונא בדין לא שמייה דיין, כדברי רבי בבאיה.
 הגמרא מביאה עוד מעשה ברבי בבאיה כשישב בשער העיר: הוא
 – ראה רבי בבאיה, דכתב – שהיה כתוב על שער העיר, בראש כל
 מיתא אנה דם – ראש לכל המיתות, אני הוא הדם, כלומר שהדם
 הוא הגורם לכל המיתות, שאין אדם מת אלא על ידי רוב דם שלא
 הקיז בזמן הראוי לו. בראש כל חיי אנה חמר – ראש לכל החיים
 אני הוא היין, כלומר שהיין הוא הגורם לכך שאנשים חיים, שהיין
 מחיה את כל שותיו. אמר להם רבי בבאיה, אלא מעתה, דנפיל
 מאינרא ומית – הנופל ממהעליה ומת, ודנפיל מדיקלא ומית – או
 הנופל מן הדקל ומת, דמא קמליה – וכי מחמת הדם הוא מת, והרי
 ברור שיש אופני מיתות שאינם מחמת הדם. וזה – ועוד קשה על
 פתגם זה, שאם נכון הדבר שהיין מחיה את כל שותיו, אם כן מן
 דידקליה למית – כל אדם שעומד למות, כגון גוסס, משקו ליה
 חמר וחי – נשקה אותו יין, ועל ידי כך הוא יחיה, הרי פשוט שאין
 זה כך. ואמר להם רבי בבאיה, אלא הכי כפי למכתב – כך צריכים
 לכתוב, בראש כל מרעין אנה דם – ראש לכל המחלות הוא הדם,
 מחמת שלא הקיז בזמן הראוי לו. בראש כל אסון אנה חמר –
 וראש לכל הרפואות הוא היין, כלומר שאם ישתה יין כהלכה
 וכראוי לא יבוא לידי חולי. ואכן הוסיפו על מה שהיה כתוב שם
 את דבריו, וכתבו הכי, ב'רם, סאמי דיהודאי אמי, בראש כל מרעין
 אנה דם, בראש כל אסון אנה חמר, והיינו כיון דבאחר דלית חמר,
 תמן מתבעו סמני – במקום שאין יין, שם נצרכות התרופות
 לרפואה, כיון שמצויים שם מחלות.
 אגב זה שהביאה הגמרא מעשים בענין דברים שהיו כתובים
 בשער העיר, הגמרא מביאה עוד דבר שהיה כתוב בשער העיר:
 כתב אפיתחא דקפוטקיא – על פתח שער העיר קפוטקיא נכתב
 כך, אנפך אנפך אנפך, כלומר ששלושה שמות הללו מדה אחת הן,
 וכתבו כך כדי ללמד את בני העיר לענין מקח וממכר, שאם התנה
 למכור לחבירו מלא מדה זו, 'אנפך' או 'אנפך' כוונתו לאותו
 שיעור של 'אנטל'. ומבארת הגמרא: ואיזהו אנפך – מהו שיעורו
 של אותו אנטל, וזה רביעית של תורה.

משנה

משנתנו מוסיפה ללמד שבאופן שהשתמש אדם בחצירו של
 חבירו בדבר קבוע, יש לו חזקה, ובדבר שאינו קבוע אין לו חזקה.
 המרזבים שלהם שהיו עשויים כדי לשפוך את המים מן הגג, היו
 מורכבים משני חלקים, 'מוחזקה' ו'מרזב'. מוחזקה הוא הצינור
 הקבוע לאורך או לרוחב הגג ולתוכו נשפכים המים מן הגג
 המשופע, ובקצהו נותנים את ה'מרזב', שהוא צינור קטן שדרכו
 נשפכים המים לחוץ, כדי להרחיק את קילוח המים מהכותל.
 המרזב אין לו חזקה, כלומר, אם היה הגג שייך לאדם אחד והחצר
 שייכת לאדם אחר, ותלה בעל הגג את המרזב בארץ בעל החצר,
 ועתה הוא טוען שקיבל מבעל החצר את הזכות להניח את המרזב
 בחצרו, אף אם החזיק בו שלש שנים אין לו חזקה, שכיון שאינו

תקוותי חזקה שישתנה מזלו לטובה אף שאין איתנו יודע עד מה, אם יהיה זה תיכף־ומיד או לאחר משך זמן קצר, וגם זה תלוי בתוקף
 אמונתו ובטחונו אשר השם יתברך הוא הזן את העולם כולו בטובו בחן ובחסד וברחמים. . וככל שיוסיף בביטחונו ותוקדם הברכה
 ויתוסף בה.